

D ů v o d y:

Správně poukázal rekursní soud k tomu, že pro posouzení otázky, zda zpětvzetí žaloby bez souhlasu žalovaného stalo se před počátkem prvního roku, tedy v čas (§ 237 c. ř. s.), rozhodným jest okamžik, kdy podání, obsahující zpětvzetí žaloby, došlo k soudu. Mylným však jest předpoklad rekursního soudu, že v tomto případě podání žalobce se zpětvzetím žaloby došlo k s o u d u po prvním roku. Dle zprávy soudu procesního došlo dotyčné podání jako expresní zásilka do podatelny, tedy k soudu, dne 20. října 1920 v 8 h 10 m., tudíž p ř e d počátkem prvního roku na 8 h 30 m. ustanoveného. Podání bylo označeno jako »naléhavé, k prvnímu roku dne 20. t. m.«, mělo proto dle § 72 odstavec druhý jedn. ř. i h n e d býti odevzdáno příslušnému kancelářskému oddělení a tímto soudci, první rok řídicímu. Že se tak nestalo, nýbrž že podání teprve v 8 h 35 m. t. j. po prvním roku došlo do kancelářského oddělení, nemění nic na tom, že byla splněna podmínka § 237 odstavec první c. ř. s., a nemůže býti na újmu právům žalovaného z tohoto ustanovení zákona plynoucím. Právně tedy soud první stolice usnesením ze dne 20. října 1920, vzav zpětvzetí žaloby na vědomí, doručil podání žalovanému a usnesením ze dne 30. října 1920 uložil žalobci k návrhu žalovaného náhradu útrat procesních, — a neprávem soud rekursní, změniv první usnesení, odmítl prohlášení žalobkyně, že bere žalobu zpět, a zrušil usnesení druhé.

Čís. 830.

Osvědčení čistě objektivního ohrožení dobytí peněžitě pohledávky nestačí k povolení prozatimního opatření. Okolnost, že odpůrce ohrožené strany jest stíhán žalobami a zdržuje se občas v cizině, není ohrožením, postačujícím, by povoleno bylo prozatimní opatření.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1920, R I 1156/20.)

Soud první stolice povolil prozatimní opatření ku zajištění peněžitě pohledávky, ježto navrhovatel osvědčil pohledávku, nebezpečí pak tím, že odpůrce byl stíhán žalobami a dlel toho času v cizině. R e k u r s n í soud zamítl návrh na povolení prozatimního opatření. D ů v o d y: V tomto případě jde o povolení prozatimního opatření k zajištění peněžitě pohledávání po rozumu § 379 a násl. ex. ř. I když lze mítí za to, že nárok, k jehož zajištění navrhovatel domáhá se povolení prozatimního opatření, jest dostatečně osvědčen, není zde druhé, nezbytné podmínky k povolení prozatimního opatření, totiž osvědčení nebezpečí po rozumu odstavce druhého § 379 ex. ř. Prozatimní opatření k zajištění pohledávek peněžitých má za účel zabrániti tomu, aby budoucí exekuce pro pohledávky ty jed n á n í m dlužníka nebyla zmařena nebo značně ztížena. Předpokládá tedy zákon podnikání se strany dlužníka, jež by mohlo mítí v zápětí zmaření nebo ztížení dobytosti pohledávky, což třeba v ž d y také osvědčiti. V té příčině uvedl navrhovatel, že odpůrce odvolal akkreditivy u banky a že na něho podány byly u zemského civilního soudu v Praze 4 žaloby na celkový obnos 358.693 Kč 06 h a konečně že odpůrce opustil Prahu a je za hranicemi republiky. Pokud se týče odvolání akkre-

ditivů, jež bylo osvědčeno, je to snad důvodem ke vzniku pohledávky navrhovatele proti odpůrci, nelze však v činu tom shledávati ještě takové jednání, jímž by zmařena nebo ztížena býti mohla příští exekuce právě k vydobytí tohoto pohledávání. Rovněž jen přechodný pobyt v cizině, k němuž odpůrce jako obchodník exportní časem je nucen, nemůže důvod takový zalcžiti. Ale ani v tom, že na odpůrce podány jsou 4 žaloby o celkem značný peníz, nelze ještě shledávati nějaký subjektivní čin odpůrce, neboť okolnost tato není zajisté nějakým jednáním obmyslným, jakéž má na mysli § 379 ex. ř., nejsou celkem závislou na vůli odpůrce, a není tu tedy žádného činu se strany jeho, jímž by chtěl zmařiti neb ohroziti nárok navrhovatele. Prozatímním opatřením nelze zajisté poskytovat výhody jednotlivým věřitelům na úkor druhých, pokud tu není zákonných podmínek povolení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Soud rekursní správně uvedl, že není zde podmínek § 379 ex. ř. pro povolení navrženého prozatímního opatření, že totiž ze skutečností, ohroženou stranou osvědčených, nevysvítá pravděpodobnost, že by odpůrce bez navrženého prozatímního opatření zmařil nebo značně stížil pohledávky, stranou ohroženou tvrzené. Osvědčení čistě objektivního chrožení dobytí peněžité pohledávky nestačí dle § 379 ex. ř. k povolení prozatímního opatření. Osvědčiti dlužno, že ohrožení dobytí pohledávky mohlo by způsobeno býti opatřeními, předsevzatými dlužníkem o jeho jmění. Aby opatření tato byla obmyslná, totiž aby směřovala k ohrožení dobytí pohledávky věřitelovy, není ovšem třeba; ale podmínkou povolení prozatímního opatření jest, aby jednání dlužníkovy bylo způsobilé, zhoršiti majetkový stav dlužníkův vzhledem na poměr jeho k věřiteli, domáhajícímu se povolení prozatímního opatření. Že by však odpůrce byl předsevzal jednání takové, nebo že by pravděpodobně mohl je předsevzítí, nelze z osvědčených okolností usouditi.

Čís. 831.

Příhláška toho, kdo sice v posledním pořízení byl nazván dědicem, dle obsahu posledního pořízení jest však v pravdě odkazovníkem, není dědickou přihláškou, a nemá ohledně ní místa řízení dle § 125 nesp. říz.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1920, R I 1157/20.)

Zůstavitel ustanovil v posledním pořízení, aby manželka jeho převzala jako kupitelka jeho dům v jisté ceně, z níž měla pak vyplatiti každému ze tří dětí jednu čtvrtinu a poslední čtvrtinu měla si ponechat jako spoludědička. K pozůstalosti přihlásila se pozůstalá vdova z posledního pořízení a pozůstalé děti ze zákona. Pozůstalostní soud poukázal k návrhu vdovy děti dle § 125 nesp. říz. na pořad práva. Rekursní soud usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud napadené usnesení změnil v ten způsob, že návrh pozůstalé vdovy zamítl, usnesení prvního soudu zrušil a přikázal mu, by